Política | Ferran Casas | Actualitzat el 08/11/2019 a les 22:00

El somriure glaçat

«Només un gir radical de Sánchez, que seria l'enèsim de la seva carrera, podria desbrossar-li el camí de la governabilitat»

Pedro Sánchez va decidir el passat juliol anar a unes noves eleccions. No en tenia prou amb el resultat d'abril i, malgrat que a les eleccions municipals i autonòmiques l'esquerra havia punxat a Madrid, va lliscar fins a una convocatòria automàtica després de tornar-se a negar a tancar una entesa amb Podem. Tot perquè la suma feia necessaris, al llarg de la legislatura, els vots d'ERC i l'obligava a compartir consell de ministres amb els de Pablo Iglesias. El context polític, però, no l'ha ajudat. Ni l'exhumació de Franco ha produït l'efecte esperat, la sentència del Suprem ha inflamat un debat en el qual els seus rivals sempre són més "pota negra" i tampoc sembla que Podem s'hagi d'ensorrar. I que ho faci Ciutadans no el convertirà a ell en l'únic receptor dels vots.

Les enquestes explicaven aquest divendres que els ultres de Vox s'enfilarien als 60 escons, situant-se com a tercera força política i estalonant el PP, que veuria limitat el seu creixement. Això li complica molt les coses a Sánchez. No només perquè, a hores d'ara i segons tots els estudis, no té a l'abast els somiats 150 escons, sinó perquè és molt difícil governar Espanya sense una majoria folgada. Més encara si deixes fora de qualsevol lògica d'aliances els diputats ultres i els independentistes: girar l'esquena a una vuitantena de diputats sobre 350 complica extraordinàriament les coses. Pactar amb Ciutadans està acceptat entre els votants del PSOE, és un mal menor malgrat que els militants cridin "amb Rivera no". Pactar amb Vox és impossible si no et dius Rivera o Casado.

I l'ascens de Vox té una derivada. Si el PP no arriba al centenar d'escons i nota l'alè dels ultres, el pacte -amb o sense entesa programàtica- per deixar governar Sánchez s'encarirà. El president en funcions, que no ha fet una campanya precisament bona, és un polític amb una ideologia difusa i entregat al tacticisme. La seva situació recorda força a la d'Artur Mas el 2012. L'expresident va cridar a les urnes per obtenir una gran majoria. Va passar de 62 escons a 50, malgrat que hores abans de les eleccions les enquestes li auguraven un bon resultat i el seu entorn el situava "a 30.000 vots de la majoria absoluta", i va veure com creixien el PP i Ciutadans.

El somriure del president en funcions s'ha glaçat des de fa uns dies i només un gir radical -seria l'enèsim de la seva carrera- podria desbrossar-li el camí de la governabilitat. Això, és clar, hauria de voler dir assumir que es pot gestionar des de l'esquerra i abordar la crisi territorial dialogant amb l'altra part, els independentistes, i no només amb els que són encara més espanyolistes que tu i fien tota sortida a les porres i les togues.